

Кжщата ни, стара паянтова постройка, купена отъ едно турско семейство, сега изселено въ Турция, едва ни побираше. Имаше малко стаи; низки, слупени съ широки стрѣхи, както почти всички турски кжши по-това време. Ние туку що се бѣхме пренесли въ новата ни кжща. Мама нареждаше разнитѣ вещи. Азъ помагахъ, ровѣхъ изъ разнитѣ табли (панерки), кошнички и други вехтурии. Въ една отъ кошничкитѣ намѣрихъ изоставени, незная по каква причина, нѣколко червени ябълки. Ябълкитѣ неусѣтно преминаха въ дѣлбокитѣ ми джобове.

Така тарашувайки изъ стаята попаднахъ на една друга табличка. Въ нея имаше грижливо скжтана хартия, припокрита съ една агнешка кожа и разни други вълнени парцали. Разгънахъ. И.. О! ужась! По развитата хартия бѣха плъзнали малки, съвсемъ малки и чернички гжсенички.

Кой ли пѣкъ е устроилъ тази шега да събира гжсеници и то толкова пѣкъ мжнички?

Помислихъ, че може би, случайно сж дошли отъ нѣкъде си! Грабнахъ хартията и се затичахъ да изхвърля тѣзи отвратителни животинчета, който мислѣхъ си, толкова пакости правѣха на плоднитѣ дървчета. Така записанъ сблъскахъ се на вратата съ мама. — Какво правишъ? Защо си грабналъ бубитѣ?

—Какво?—Бубитѣ? Нима това сж буби? Наистина азъ бѣхъ виждалъ копринена буба, но тѣзи толкова дребни гжсеничета.

Мама ми обясни, че преди нѣколко дни купила отъ единъ магазинъ нѣколко грама бубено семе и го затоплювала въ табличката. Следъ това ме изпрати да накжсамъ нѣколко листчета отъ малката черничка въ двора ни. Накжсахъ и нахранихме малкитѣ червейчета.

Трѣбваше да чакамъ около 28-30 дни, презъ което време наблюдавахъ разнитѣ промѣни, които наставахъ съ малкитѣ гжсенички. Тѣ растѣха и ставаха все по-хубави и по-хубави.

Въ последнитѣ нѣколко дни, въ една отъ стайтѣ бѣше станало цѣло чудо. Върху дървени одъри бѣха